

# Will Stevens: cowboy van Groninger bodem

Eigenlijk komt het allemaal van vader Stevens. Hij zat in de muziek en bracht de interesse ervoor al snel over op zijn zoon. Op achtjarige leeftijd speelde Wil Stevens - want om hem gaat het - al in het muziekkorps SDG in Stadskanaal. Sindsdien is zijn leven in zijn vrije tijd vrijwel steeds geheel gewijd aan de muziek. Nee, niet meer het korpswerk. Hij speelde daarna als drummer in tal van bandjes. Op zijn vijftiende startte hij er al mee. Vijftien jaar geleden vond hij het tijd worden voor weer iets nieuws. Hij ging verder als solo-artiest en niet in het minst tot zijn eigen verrassing oogstte hij succes. Vooral ook toen hij met een Gronings repertoire begon. Hij dankt er in ieder geval zijn reputatie aan als de zingende Groninger cowboy. Countryzanger, maar dan in het Gronings.



Will Stevens: "De mensen nemen mij omdat ik als cowboy optreed." © HANS BANUS

Je zou kunnen zeggen dat Will (een afgeleide van Willem) Stevens een veelzijdig artiest is. Zelf noemt hij dat anders. "Ik ben iemand met een brede interesse, iemand die alles wel wil doen en meemaken. Dat kan natuurlijk niet. Je moet keuzes maken in het leven. En eigenlijk doe ik dat dagelijks." In het midden van de jaren tachtig ongeveer stortte de Stadskanaalster zich op het Gronings repertoire. Niet omdat hij er brood in zag, wel omdat dat hem aansprak. Het was de tijd van de opkomst van Ede Staal en ook de tijd dat het grotere publiek het Groninger lied ontdekte. In de slip

stream van Staal (en Wia Buze) durfden anderen het toen ook aan. Wil Stevens was een van hen. Hij heeft er nooit spijt van gehad. "Streektaalen moet je in ere houden. Of het nu het Gronings, het Drents of het Limburgs is." Zelf zingt hij in het veenkoloniaals, het Knoalsters, zo men wil. "Dat wil ik hoog houden." Het was ooit zijn motivatie om zijn repertoire uit te breiden. Uitdrukkelijk dit laatste, want Wil Stevens wil graag de eventuele indruk wegnemen dat hij een artiest is met een puur Groninger repertoire. Dat is hij niet. Zelf schat hij in dat zijn Groninger repertoire qua

kwantiteit inzit tussen het Engels en het Nederlands. Engels zingt hij het meest, is de hoofdmoot. Nederlands het minst. Daar tussenin zweeft het Gronings. Toch heeft het publiek dat hem niet al te nauwlettend volgt de indruk dat hij zich met name op dialectgebied manifesteert. Dat komt wellicht door de cd's die hij heeft gemaakt ('Schreven in n boom' in 1991 en 'Twaispoor' in 1997), die indruk maakten en waarvan er van de eerste zelfs enkele malen een herpersing plaatsvond en nog steeds goed wordt verkocht.

Toen hij met het bandwerk stop-

te ("het bruiloftencircuit, dans- en feestavonden, stemmingsmuziek, je kent dat wel") onderbrak hij enkele jaren zijn muzikale activiteiten. Maar een leven zonder muziek vond Will maar niks. Tegenwoordig gaat hij de boer op samen met zijn vrouw, die de techniek doet. "Wel zo gezellig." Bruiloften en partijen, zelfs avondvullende programma's dankzij zijn veelzijdig repertoire. Maar ook is niet te beroerd om zich te laten horen op braderiën en markten. Toch zegt hij: "Als hobby zou ik nog wel weer eens in een Westernbandje willen spelen. Maar ja, dat zou dan binnen de kortste keren wel

weer uit de hand lopen..." Want het besef is er bij hem ook dat zijn hobby hem veel tijd heeft gekost, heel veel tijd, terwijl de verdiensten daarmee niet parallel liepen. "Wanneer ik nu een bandje hoor spelen denk ik wel een stil voor me heen: arme stumpers, wat gaat jullie dit een tijd kosten. En dat allemaal voor heel weinig geld."

Aan stoppen denkt de 'Groninger cowboy' niet, nog niet. "Ik ben nu 51 en ik ben van plan om nog tien jaar door te gaan. Tot mijn 61e dus. Maar of ik er dan echt zat van zal zijn weet ik niet. Dat zie ik dan wel weer."